

РЕШЕНИЕ

№ 2728

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 21.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **1292** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.213 и сл. от Закона за устройство на територията /ЗУТ/, вр. чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Производството по делото е образувано по жалбите на [фирма], [фирма], Изпълнителната агенция по горите и Югозападното държавно предприятие-ДП Териториално поделение-Държавно горско стопанство-С. срещу Заповед №РА-30-105/08.01.2021 г. на главния архитект на Столичната община, с която на основание чл.225а, ал.1, вр.чл.225, ал.2, т.2, вр.чл.223, ал.1, т.8 ЗУТ е наредено на третия и четвъртия жалбоподател /Изпълнителната агенция по горите и Югозападното държавно предприятие-ДП Териториално поделение-Държавно горско стопанство-С./ да премахнат незаконен строеж: „Метална бариера“, находящ се в поземлен имот /ПИ/ с идентификатор 68134.2097.464, Природен парк „В.“.

Жалбоподателят [фирма] твърди, че на място ползва процесния обект „метална бариера“ и още три обслужващи постройки, които били заварени постройки по смисъла на § 21 ПЗР ЗУТ при придобиването от тяхна страна на имота от [фирма]-вила „А.“, находящ се в [населено място], район „В.“, местност „П. В.“, а понастоящем представляващ сграда с идентификатор 68134.2097.294.1, построена в ПИ 68134.2097.294. Наведеното основание за оспорване е за противоречие с материалноправните норми. Осъществяването му е аргументирано с доводи, че процесният обект не е строеж по смисъла на § 5, т.38 ДР на ЗУТ, а преместваем обект-§ 5, т.80 ДР на ЗУТ. При условията на евентуалност, ако се приемело, че е

строеж, то тогава същият не подлежал на премахване, тъй като отговарял на условията за търпимост, предвидени в § 16, ал.1 ПР ЗУТ, вр. § 127, ал.1 ПЗР ЗУТ. В съдебно заседание пред АССГ пълномощникът на жалбоподателя-адв.Болярски поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на направените по делото разноски. Съображения за основателността на жалбата излага в депозираната по делото на 29.03.2022 година писмена защита.

Жалбоподателят [фирма] обуславя правото си на жалба с качеството на субект, чийто правен интерес е пряко засегнат от оспорената заповед и като страна в производството по издаване на заповедта. Наведеното основание отново е за противоречие с материалноправните норми-чл.146, т.4 АПК, аргументирано доводи, че обектът е преместваем, не е самостоятелен обект, а част от техническата инфраструктура на хотелски комплекс „А.“, и е законен, тъй като е поставен от българската държава през 1980 година. Твърди още, че в административното производство било установено неправилно местоположението на процесната бариера Според констативния акт /КА/ и оспорената заповед, бариерата е поставена в ПИ с идентификатор 68134.2097.464, което не отговаряло на действителното положение. Всъщност бариерата била поставена в ПИ с идентификатор 68134.2097.532, [населено място], район „В.“, представляващ горски ведомствен път. Мястото на поставяне се установявало от геодезическото заснемане на [фирма] от юли 2020 година. Не били налице нарушения на Плана за управление на Природен парк „В.“ и на Закона за горите. Твърди най-сетне, че дори хипотетично да се приемело, че процесната бариера е строеж, то за нея не било необходимо издаването на разрешение за строеж /РС/, съгл.чл.151, ал.1 ЗУТ, видно от Писмо изх.№ СО-1226-02-338/30.06.2020 година на ДНСК. Бариерата не попадала и сред обектите, изброени изчерпателно в чл.225, ал.1 ППЗТСУ /ред. ДВ, бр.62 от 1973 г./, за които се изисквало РС. В съдебно заседание пред АССГ пълномощникът на жалбоподателя-адв.Ф. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на направените по делото разноски. На 04.04.22 година са постъпили и писмени бележки, в които се аргументира основателността на жалбата.

Жалбоподателят Изпълнителната агенция по горите оспорва заповедта в частта ѝ, с която му е разпоредено да премахне строежа. Не се представлява в съдебно заседание пред АССГ.

Жалбоподателят ДП Териториално поделение-Държавно горско стопанство-С. оспорва заповедта по съображения, че не следва да е отговорно за принудителното премахване на обекта, тъй като органът наредил премахването следвало да се погрижи да установи кой е реалният негов извършител. Евентуално задължението следвало да бъде възложено на сегашния ползвател на обекта- [фирма]. В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява и не изразява становище.

С писмения отговор по жалбата ответникът-главният архитект на Столична община оспорва допустимостта на жалбите на [фирма], [фирма] и Изпълнителната агенция по горите. В съдебно заседание пред АССГ, процесуалният му представител.-юрк. И. моли за отхвърлянето на жалбите и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност, ако съдът уважи жалбите, прави възражение за прекомерност на заплатените адвокатски възнаграждения. В депозираните по делото на 30.03.22 година писмени бележки аргументира спазването на изискванията по чл.146 АПК за законосъобразност на оспорената заповед. Поддържа, че процесният обект не е преместваем, тъй като не попадал в определените

в чл.56, ал.1 ЗУТ няколко основни групи преместваеми обекти. Барьерата служела като преграда, доколкото възпрепятствала достъпа до сградите на търговските дружества-жалбоподатели. С оглед на тази ѝ функция, същата се определяла като строеж по смисъла на § 5, т.38 ДР ЗУТ.

Административен съд-София град, след като прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1 от АПК, вр.чл.146 провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

От Договор за продажба на хотелски комплекс „А.“ в Национален парк „В.“, обособена част от [фирма] от 25.06.1997 г. /л.39 и сл./, се установява, че с него, по реда на чл.33, вр. чл.30, ал.1 от Закона за преобразуване и приватизация на държавни и общински предприятия, [фирма] е придобило собствеността върху хотелски комплекс „А.“, състоящ се от две сгради – хотел „А.“ със ЗП 910 кв.м и РЗП 2447 кв.м и вила „А.“ със ЗП 204 кв.м, РЗП 558 кв.м, ведно с правото на строеж върху държавна земя, разположени в парк „В.“ в близост до автомобилния път за хижа „А.“ на около 2 км вдясно преди хотел „Простор“. В договора е посочено, че сградите са актувани с А. № 5140/18.08.1980 г. и А. № 5154/18.08.1980 г. Посочено е още, че обектът на приватизация разполага със собствена техническа инфраструктура – асфалтов път – отбивка от пътя за хижа „А.“; асфалтови площадки за паркиране; два тенискорта; електрозахранване ниско напрежение от ТП „П. Х.“; собствено планинско водохващане и захранващ водопровод; канализация до главен колектор към районна пречиствателна станция за битово-фекални води. Въз основа на сключения договор купувачът се е снабдил с нотариален акт, приложен на л.36 и сл. по делото. [фирма] е прекратено чрез вливане в [фирма].

С Нотариален акт № 16, том Ia, рег.№ 2031, дело № 66/2003г. [фирма] е признато за собственик на хотел „А.“ с РЗП, съгласно приватизационния договор, от 2447 кв.м, а съгласно оценка от 2848,80 кв.м, състоящ се от сутерен, приземен етаж и подпокривно пространство, в част от което са обособени две стаи; помещение за електрогенератор със ЗП от 28,20 кв.м; площадка за паркиране, разположена пред хотела с обща ЗП от 552,80 кв.м; тенискорт със ЗП 600 кв.м, заедно със съответното право на строеж върху държавна земя.

С Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 112, том II, рег.№ 6090, дело № 262/02.10.2015 г. [фирма] е придобило от [фирма] собствеността върху хотел „А.“ с РЗП 2447 кв.м съгласно приватизационния договор, а съгласно оценка от 2848,80 кв.м, състоящ се от сутерен, приземен етаж и подпокривно пространство, в част от което са обособени две стаи, помещение за електрогенератор със застроена площ от 28, 20 кв.м, площадка за паркиране, разположена пред хотела и тенискорт със застроена площ от 600 кв.м, ведно с правото на строеж върху държавна земя.

На 03.07.2020 г. от служители на Дирекция „Общински строителен контрол“-СО е извършена проверка на описаната в нотариалния акт Вила „А.“, находяща се в ПИ с идентификатор 68134.2097.74 и строежи, находящи се в ПИ с идентификатор 68134.2097.464, попадащи на територията на Природен парк /ПП/ „В.“. За резултатите от извършената проверка на място е съставен Констативен протокол /КП/ № САГ20-ТК00-808/03.07.2020г. /л.47 и сл./, видно от който до вилата води павиран път, разположен отдясно на основния път С.- А.. Същият е преграден с бариера на около 50 м от началото си. Непосредствено след него започва ограда от колове и телена мрежа, с монтиран метален портал и сграда за КПП. Непосредствено зад КПП-то е

изпълнена едноетажна постройка с дървена обшивка, а до нея – едноетажна сграда с дървена конструкция – навес. По продължение на пътя е изградена още една едноетажна сграда с предназначение гараж. Установено било по данни на Г. С. и от предоставена от охраняващите лица информация, че собственик на сградите е жалбоподателят [фирма]. Павираният път продължава до разклонение, водещо до вила „А.“ и до сградата, собственост на [фирма], като по пътя е монтирано алейно осветление и охранителни камери. В КП се съдържат и установявания по отношение на описани три сгради

От Писмо изх.№ 06-00-210/120/ от 27.07.2020г. на директора на ТП „Държавно горско стопанство“-С. се установява, че ТП Д. С. стопанисва ПП „В.“ от 1999г. като хотел „А.“ фигурира в списъка на съществуващата материално-техническа база за отдих и инфраструктура на Плана за управление на парка. Становището на ТП Д. С. е, че допълнително изградените постройки, ограда и бариера са незаконни от гл. точка на Закона за горите и Закона за защитените територии.

С Удостоверение изх.№ РД-12-01-13217-1/30.10.2020г. на Общинска служба по земеделие – З., на основание чл.27, ал.5, т.3 във вр. с чл.27, ал.3, т.3 от Закона за горите /ЗГ/ е удостоверено, че ПИ с идентификатор 68134.2097.464 по КККР на [населено място], с площ от 745,154 дка, с трайно предназначение на територията: защитена, начин на трайно ползване: друг вид горски имот, съгласно Скица № 15-980195/21.10.2020г., е публична държавна собственост; поземленият имот попада в горски територии с посочените характеристики по чл.27, ал.3, т.3 ЗГ. За имота няма влезли в сила решения за възстановяване на правото на собственост по реда на ЗСПЗЗ и ЗВСГЗГФ, като към датата на издаване на удостоверението няма установени реституционни претенции.

От Писмо изх.№ ДПП03-1674/30.10.2020 г. на директора на Дирекция на природен парк „В.“ се установява, че съгласно утвърденото зонироване по действащия към момента План за управление на ПП „В.“ територията на хижа „А.“ попада в Зона В-зона на територии с активно управление на природната среда; В1 – туристически образувания; В.1.1. – Център А. и в Зона Б – зона на територии с ограничено управление на природната среда – Б.2.2. – гори. По отношение допустимостта на извършеното застрояване, вкл. и бариерата, е посочено, че съгласно разпоредбите действали към 1980 г. в ПП „В.“ е допустимо само строителството, предвидено в паркоустройствения проект на парка, какъвто не е утвърждаван до момента. Съгласно сега действащата нормативна уредба – чл.31 от Закона за защитените територии /ЗЗТ/ дейността е недопустима.

Приет като доказателство е Акт за държавна собственост на недвижим имот № 5149/18.08.1980 г., съставен за масивна двуетажна сграда – почивна станция, находяща се в парк „В.“, на шосето за хотел „Щ.“ на 2 км преди хотел „Простор“, застроена на площ от 910 кв.м, състояща се от 6 апартамента, 7 стаи и 4 зали, като на приземния етаж на сградата има офис и кухня с три склада към нея, както и гараж за 4 автомобила.

По делото е приет като доказателство и Акт за държавна собственост на недвижими имот № 5154/18.08.1980 г., съставен за масивна двуетажна административна сграда, находяща се в парк „В.“ на шосето за хотел „Щ.“ на 2 км преди хотел „Простор“, застроена на 204 кв.м, състояща се от един апартамент, 11 стаи и една зала, като към сградата има общ гараж за 4 коли, баня и две складчета и една допълнителна постройка, представляваща гараж за една кола и кухня.

От Писмо изх.№ 1337/13.08.2020 г. на началника на Националната служба за охрана се установява, че след извършена проверка в архива на НСО не са открити документи или информация за строежите, както и за действащия към 1980 г. пропускателен режим при осъществяване на охраната на висшите държавни служители, в т.ч. дали е било необходимо одобряване на инвестиционен проект и издаване на разрешение за строеж за изграждането на строежите, необходими за осъществяване на тази дейност, в т.ч. КПП-та, огради, бариери.

Въз основа на установеното при извършената на място на 03.07.2020 г. проверка и събраните писмени доказателства, от служители на Дирекция Общински строителен контрол“-СО е съставен КА № САГ20-ТК00-808-8/16.12.2020 г., с който е образувано административно производство по чл.225а, ал.1 ЗУТ – за премахване на незаконен строеж „Метална бариера“, находящ се в поземлен имот с идентификатор 68134.2097.464, ПП „В.“. Видно от съдържанието на КА проверяващите са приели, че обектът представлява строеж, който се ползва от Турист Тръст“Е. и [фирма] за него няма одобрен проект и издадено разрешение за строеж. Строежът представлява метална бариера, лягаща върху метални колони, замонолитени в терена с ивични основи. Строежът, според КА, е изпълнен в ПИ с идентификатор 68134.2097.464, който имот попада в административните граници на СО, в част от Природен парк „В.“. Прието е, че строежът е изпълнен през 1980 г., но спрямо него е неприложима разпоредбата на § 16, ал.1 ПР ЗУТ, т.е. същият не е търпим и следва да бъде премахнат, тъй като не е изпълнен съобразно изискванията за изграждането му по чл.108 ППЗТСУ /отм./, както и сега действащите правила на ЗУТ – чл.59. За да обосноват този извод проверяващите служители са посочили и че съгласно Плана за управление на природния парк, приет с Р. № 305/22.04.2005г., имотът, в който е изпълнен строежа попада в зони, с чието предназначение строежът е несъвместим. Изложени са съображения за неприложимост на посочената разпоредба и поради това, че строежът не съответства на нормативните изисквания, съгласно действащото законодателство към 1980 г. и към момента.

Строежът е определен като шеста категория по см. на чл.137, ал.1, т.6, вр.чл.147, ал.1, т.1 и чл.12 от Наредба №1 от 30.07.2003 година на МРРБ за номенклатурата на видовете строежи.

С оглед обстоятелството, че производството е образувано срещу неизвестен извършител, констативният акт е съобщен по реда на чл.225а, ал.2, изр.2-ро ЗУТ – чрез залепване на съобщение на мястото на строежите и на таблото в сградата на Н. на 21.12.2020г., което е удостоверено със служебна бележка. Отделно от това, за образуваните административни производства /освен за процесния строеж/, с Писмо изх.№ САГ20-ТК00-808-/67/ от 21.12.2020 г., получено на 23.12.2020 г., е уведомен директора на Дирекция „Държавно горско стопанство“ – С.. С Писмо изх.№ САГ20-ТК00-808-/68/ от 21.12.2020 г., получено на 23.12.2020 г., е уведомен управителя на [фирма], като към писмата са приложени копия от съставените констативни актове.

След получаване на горепосоченото писмо, управителят на [фирма] е депозирал при ответника на 29.12.2020 г. възражение по Констативен акт № САГ20-ТК00-808-5/16.12.2020 г., в което се сочи, че намира за неправилно определянето на строежа, описан в него като „недопустим“ като препраща към съображенията, изложени в отговор във връзка с направената на 03.07.2020 г. физическа проверка – отговор /л. 123 и л.103 от делото/. В него се сочи, че е

собственик на вила „А.“, като ползва освен вилата и КПП и две обслужващи постройки, които са били налични при придобиването на имота от негова страна. Съществуването на процесното КПП още с изграждането на комплекса потвърждава в нарочна декларация З. М. – заместник-директор на Д. С. в периода 1993г.-2017 г. и директор на същото от 2017г. до 2018 г.

При идентично описание на обекта и дадената за него правна квалификация, е издадена оспорената в настоящото производство заповед, с която на основание чл.225а, ал.1, вр.чл.225, ал.2, т.2 , предл. второ ЗУТ е разпоредено премахването му като незаконния строеж от Изпълнителна агенция по горите и Държавно горско стопанство – С. – териториално поделение на Югозападно държавно предприятие. Заповедта е съобщена по реда на чл.225а, ал.2, изр.2-ро ЗУТ – чрез залепване на съобщение на място на строежите и на таблото в сградата на Н., удостоверено със съставена служебна бележка. На Държавно горско стопанство-С. заповедта е съобщена с писмо от 13.01.2021 г., получено на 18.01.2021г.

Със Заповед № РА-30-154/28.01.2021 г., на основание чл.91, ал.1 АПК е изменена оспорената пред съда заповед, и като адресат на задължението за изпълнение е определено само Държавно горско стопанство С., Териториално поделение на ДП Югозападно държавно предприятие.

В съответствие с приетото по делото и неоспорено от страните заключение на вещото лице **/ВЛ/** по извършената съдебно-техническа експретиза, ПИ, в който съотв. с процесната заповед е разположена бариерата, съгласно информационната система К. и оспорената заповед, е със следните характеристики: Поземлен имот 68134.2097.464, област С. (столица), [община], [населено място], район В., вид собств. Държавна публична, вид територия Защитена, НТП Друг вид горски имот, площ 745154 кв. м, стар номер 000388. ПИ, в който фактически е разположена бариерата, при условие, че кадастралната карта отразява вярно границите на поземлените имоти и в съответствие с установеното при огледа на място от ВЛ, е със следните характеристики: Поземлен имот 68134.2097.532, област С. (столица), [община], [населено място], район В., вид собственост: Държавна публична, вид територия Защитена, НТП За селскостопански, горски, ведомствен път, площ 93735 кв. м, стар номер 000405.

Видно от Договор, вх. рег. №37378, т. 16, №166 от 1997 г. /л.39 и сл. делото/, асфалтовият път - отбивка от пътя за хижа „А.“, представляващ част от ПИ 68134.2097.532 следва да е частен /ведомствен/ път, продаден от държавата в хода приватизацията на обособени части от [фирма].

Съоръжението „бариера“ не представлява обект на кадастъра и не подлежи на заснемане в кадастралната карта.

ПИ 68134.2097.532 представлява основния път С. - хижа „А.“, в т.ч. отклонението от него към комплекс „А.“. Анализът на геодезическото заснемане показвало драстично несъответствие между фактическото местоположение на частта от пътя -отклонение към комплекса „А.“, и на имота, част от който е, съгласно КК. В кадастралната карта основният път С. - хижа „А.“, по който преминава границата между административните райони „В.“ и „П.“, в частта му попадаща в район „В.“ е отразен като ПИ 68134.2097.532, област С. (столица), [община], [населено място], район В., вид собственост - Държавна публична, вид територия Защитена, НТП „За

селскостопански, горски, ведомствен път", а в частта му отнасяща се към район „П.“ в същия участък е отразен като ПИ 04234.6074.53, област С. (столица), [община], [населено място], район П., вид собственост -. Общинска публична, вид територия Защитена, НТП „За местен път“.

Процесната бариера, в т.ч. стойките ѝ, попада в обхвата /имота/ на пътя, а самата тя се определя като пътна принадлежност /допълнително устройство/, както по смисъла на ЗП 1969 и ППЗП действали към заявения период на нейното изграждане-1980 г, така и по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на действащия ЗП.

Бариерата е монтирана в държавен имот преди или през 1980 г. Тя представлява елемент, който вече е съществувал, когато е изготвен Общия устройствен план /ОУП/ на Столична община, приет с Решение №697 по протокол №51/19.11.2009 г. на СОС, изм. с Решение №960/16.12.2009 г. на МС, като и ПИ 68134.2097.464 и ПИ 68134.2097.532 попадат в устройствена зона: Група територии за природна защита - природни паркове - „Рпп“. Следователно ограниченията наложени с ОУП на СО са установени след нейното изграждане.

По определението на чл. 315 ППЗТСУ /отм./, действал към момента на изграждане на бариерата-1980 година, който факт е безспорен между страните по делото, „Строежи по смисъла на Закона за териториално и селищно устройство, този правилник, другите разпоредби по неговото приложение и действащите разпоредби по проектирането и строителството са надземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, мрежи, инсталации, съоръжения и пътища. Строителни и монтажни са работите, чрез които строежите се изграждат, преустройват, поддържат или възстановяват.“

Съгласно § 5, т. 38 ДР ЗУТ, „Строежи“ са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. “

Съоръженията на транспортната техническата инфраструктура са определени в чл. 64, ал. 1, т. I ЗУТ и представляват мостове, тунели, надлези, подлези, прелези и др. подобни.

При съобразяване с тези норми и вече направените изводи, че „металната бариера“ не представлява обект на кадастъра, има характеристиките на устройство/принадлежност към пътя, в обхвата на който е монтирана, и едновременно с това- на елемент за охранителна защита, ВЛ е категорично, че същата не може да се квалифицира като съоръжение на транспортната техническа инфраструктура. Процесната „метална бариера" не отговаря на определението за „строеж" както по З. /отм./ и ППЗТСУ /отм./, така и по действащия ЗУТ, в т.ч. не е временен строеж по смисъла на чл. 54, ал. 1 и ал. 4 ЗУТ. Същата отговаря изцяло на определението на § 5, т. 80 ЗУТ. Съгласно същия, „Преместваем обект“ е обект, който няма характеристиките на строеж

и може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и/или възможността да бъде ползван на друго място със същото ти с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията ти начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя ти от който се отделя. Преместваемият обект може да се закрепва временно върху терена, като при необходимост се допуска отнемане на повърхностния слой, чрез сглобяем или монолитен конструктивен елемент, който е неразделна част от преместваемия обект и е предназначен да гарантира конструктивната и пространствена устойчивост на обекта и не може да служи за основа за изграждане на строеж.“ В тази връзка ВЛ е категорично и за това, че конструкцията на бариерата позволява тя да бъде отделена от повърхността и да бъде преместена в пространството, без да губи своята индивидуализация и възможност да бъде ползвана на друго място със същото предназначение на това, за което е ползвана на мястото, от което е отделена. Демонтирането ѝ няма да измени трайно субстанцията или начина на ползване на терена, от който се отделя.

При тези фактически установявания, съдът обуславя следните правни изводи:

По допустимостта на жалбите:

Налице са положителните условия, съотв.липсват пречките свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба по чл.159 АПК по отношение на трима от жалбоподателите- [фирма], [фирма], и Югозападното държавно предприятие-ДП Териториално поделение-Държавно горско стопанство-С..

Оспорената заповед е индивидуален административен акт по см. на чл.214, т.3 ЗУТ и подлежи на съдебно оспорване в 14-дневен срок- чл.215, ал.4 ЗУТ.

Четири жалби са подадени при спазване на преклузивния срок за оспорване по чл.215, ал.4 ЗУТ:

С оглед приетото от органа, че процесният строеж е с неизвестен извършител, заповедта е съобщена чрез залепване на съобщение за издаването ѝ на 14.01.2021 г.- чл.225а, ал.2, изр.2-ро ЗУТ /л.81/ На адресатите на задължението за изпълнение на акта – И. и Държавно горско стопанство С., заповедта е съобщена с писмо, получено от тях на 18.01.2021г. /л.84-л.85 от делото/.

Жалбата на [фирма] е подадена директно в АССГ на 28.01.2021 г.; жалбата на [фирма] е заведена при ответника на 28.01.21 г. /л.19/; жалбата на Изпълнителна агенция по горите /И./ е изпратена по пощата на 21.01.21 г. /л.18/- заведена в деловодството на ответника на 25.01.2021 г. /л.16-л.17/; жалбата на Държавно горско стопанство – на 29.01.2021г.

Правен интерес от оспорването обаче липсва за четвъртия жалбоподател- Изпълнителната агенция по горите /чл.147, ал.1 АПК/ по следните съображения:

По делото се установява, че с последваща заповед-Заповед №РА-30-156/28.01.2021 г. /л.70-л.71/, на основание чл.91, ал.1, вр.чл.225а, ал.1 ЗУТ ответникът е изменил оспорената пред съда заповед в

разпоредителната ѝ част, като е заличил Изпълнителната агенция по горите като неин адресат, съотв. като адресат на заповедта е останало само Югозападното държавно предприятие-ДП Териториално поделение-Държавно горско стопанство-С. .

Отзивът по реда на чл. 91, ал. 1 АПК е правомощие на органа да преразгледа въпроса и ако прецени, че са налице условията за това, да оттегли издадения от него акт в случай, че той подлежи на обжалване по административен или съдебен ред / Определение № 14036 от 12.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 11445/2020 г., II о./

В случая е безспорно, че Заповед №РА-30-156/28.01.2021 г. е издадена по повод жалбата на И. по съда срещу заповедта за премахване на процесната бариера, като незаконен строеж. Заповедта не е оспорена и е влязла в сила.

По тези съображения недопустимата жалба на И. се оставя без разглеждане. Жалбите на - [фирма] и „Н. интернал“ следва да се приемат за подадени от лица с правен интерес от оспорването, както предвид постановеното Определение №381/18.01.22 година по дело №9104/22 г. на ВАС, II о. и допълнителните установявания посредством приетото по делото заключение на ВЛ, така и предвид вече формираната съдебна практика. Задължението за премахване на незаконен строеж е на неговия извършител, но когато той е неизвестен, отговорността се възлага на лицата, визирани в чл.225а, ал.5 ЗУТ. Поради това самото твърдение на оспорващите, че са извършители или собственици на строежа, разпореден за премахване срещу неизвестен извършител, е достатъчно да обоснове правен интерес за оспорването на заповедта, тъй като в тяхната правна сфера ще настъпят негативните правни последици от изпълнението и то без да са обвързани от силата на пресъдено нещо на съдебния акт при проведено съдебно производство. Аргумент в тази насока се извежда и от нормата на чл.214, т.1 ЗУТ, която изрично дава възможност за оспорване на индивидуални административни актове по ЗУТ от непосочени като адресати на акта лица, когато се създават задължения за тях или се засягат техни права и законни интереси / Определение № 219 от 07.01.2021г. по адм. д. № 13184/2020г., Определение № 7104 от 10.06.2020г. по адм. д. № 4705/2020г., Решение № 3134 от 09.03.2021г. по адм. д. № 10081/2020г., всички на II отд. на ВАС/.

Отделно от това самото привличане на двамата жалбоподатели за участие в административното производство по издаване на заповедта, представлява признание на ответника за наличието на правен интерес / чл.26, ал.1 и чл.152, ал.3, вр.чл.147, ал.1 АПК/ и създава легитимно очакване за съществуването на правото им на защита срещу завършващия производството акт. Наличието на доказателства, създаващи обосновано предположение за титулярство на права върху разпоредения за премахване обект, при липса на други възможни доказателства с оглед изминалия период от време, е достатъчно за да възникне правото им на жалба.

Разгледани по същество, допустимите жалби са основателни.

Оспорената заповед е издадена при допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните норми-отменителни основания по чл.146, т.3 и т.4 АПК, по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена в нарушение на чл.35 АПК- без да са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая. В противоречие с легалните дефиниции за строеж преместваем обект-§ 5, т.38 и т. 80 от ДР на ЗУТ, „Строежи“ са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. "Преместваем обект" е обект, който няма характеристиките на строеж и може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и/или възможността да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя. Преместваемият обект може да се закрепва временно върху терена, като при необходимост се допуска отнемане на повърхностния слой, чрез сглобяем или монолитен конструктивен елемент, който е неразделна част от преместваемия обект и е предназначен да гарантира конструктивната и пространствена устойчивост на обекта и не може да служи за основа за изграждане на строеж.

По делото категорично се установи от неоспореното заключение на ВЛ, че процесният обект не е строеж, а представлява преместваем обект по смисъла на посочените легални дефиниции. В т.39 на § 5 е посочено, че „Обект“ е самостоятелен строеж или реална част от строеж с определено наименование, местоположение, самостоятелно функционално предназначение и идентификатор по Закона за кадастъра и имотния регистър. В случая процесната бариера не е нито строеж, нито обект по смисъла на посочените разпоредби. Същата не е сграда или постройка, нито ограда, мрежа или съоръжение на техническата инфраструктура по смисъла на § 5, т. 31 от ДР на ЗУТ. Видно от Договор, вх. рег. №37378, т. 16, №166 от 1997 г. /л.39 и сл. делото/, асфалтовият път - отбивка от пътя за хижа „А.“, представляващ част от ПИ 68134.2097.532 следва да е частен. Обстоятелството, че бариерата е съоръжение за организация и регулиране на движението към хотелски комплекс „А.“, не я прави ограда на имота, като съображения в тази посока не са изложени нито в мотивите на заповедта, нито в документите по преписката, а е и недопустимо мотивите на органа да бъдат допълвани в хода на съдебното производство. Освен това, свързването с временни, а не постоянни, връзки към мрежите и съоръженията на техническата инфраструктура, когато това е необходимо за нормалното им функциониране, е въведено като изискване за преместваемите обекти с ал. 3 на чл.56 ЗУТ. Видно от заключението на ВЛ, бариерата може да се отдели от повърхността и да бъде преместена в пространството, без да губи своята индивидуализация и възможност да бъде ползвана на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползвана на мястото, от

което е отделена. Премахването ѝ не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на терена, от който се отделя. Няма спор, че бариерата е замонолитена в терена с бетонов фундамент, който обаче не е обект на заповедта, доколкото не е изведен като самостоятелен незаконен строеж, съответно за него липсват констатации с какви характеристики е – площ, дебелина и т.н., поради което съдът не коментира дали същият представлява незаконен строеж или не. Поради това съдът приема, че процесната бариерата може да бъде демонтирана като обратен процес на монтажа, извършен върху вече готов фундамент. След отпадането на изрази „които не са трайно свързани с терена“ с изм. на чл.56, ал.1 ЗУТ /ДВ, бр.103/2005 г./, начинът на прикрепване на обекта за терена е без правно значение при правното му квалифициране. В случая се установи, че процесният обект може да бъде демонтиран без разрушаване като обратен процес на монтажа и да бъде отново монтиран в същия вид на друго място, с което се покриват изискванията към вида и конструкцията за преместваемите обекти. За процесния обект е налице и другото изискване за преместваемите такива - поставянето му и/или премахването му да не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, върху която се поставя или от която се отделя. По изложените съображения, като издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели и до противоречие с материалноправните норми, оспорената заповед се отменя. Следва да бъде посочено, АССГ в този съдебен състав не споделя мнението, че допуснатите пороци обуславят нищожност, поради некомпетентност на органа. Ответникът е компетентен да разпорежи премахването на незаконен строеж от шеста категория. Позоваването на наличието на такъв строеж, формално поражда правомощието му да издаде заповед с оспореното пред съда съдържание-чл.225а ЗУТ, § 1, ал. 3 от ДР на ЗУТ и Заповед № СОА17-РД-09-622/19.06.2017 година, т.2.14 на кмета на Столична община, приложена в административната преписка. Неправилното установяване на релевантните по случая факти в резултат на допуснатите в производството по издаване на заповедта съществени нарушения на административно-производствените правила, обаче, е довело и до противоречие с материалноправните норми- обектът е квалифициран като строеж в противоречие с т.38 от § 5 от ДР на ЗУТ. Следва най-сетне да се посочи, че дори и да се приеме, че обектът представлява строеж /какъвто според настоящия състав не е/, то заповедта отново би подлежала на отмяна, поради наличието на предпоставките за търпимост на строежа по § 16, ал.1 ПР ЗУТ. Съгласно същия, строежи, изградени до 7 април 1987г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване и забрана за ползване. В случая е осъществена първата хипотеза: обектът е изграден до 7 април 1987 г., за него няма строителни книжа, но е бил допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването му, по следните съображения:

Между страните е безспорно от фактическа страна, че бариерата е изградена най-късно през 1980 година. Този извод косвено следва и от двата приложения по акта за държавна собственост на недвижим имот № 5154/18.08.1980г. и № 5149/18.08.1980г., от които се установява, че към тази дата хотел „А.“ и вила „А.“ са били построени и предоставени на УБО за нуждите на Държавния съвет на НРБ. Фактът на съставянето на А. дава основание да се приеме, че към тази дата строителството на сградите от комплекс „А.“ е завършено. Бариерата е част от изпълнението на дейностите по охрана на комплекса

Към 1980 г. строителният процес се регламентира от З. /отм./, ППЗТСУ /отм./ и подзаконовите нормативни актове по прилагането на закона. Съгласно чл.108, ал.1 и ал.2 ППЗТСУ /отм./ - в редакцията, действала към м.януари 1980 г., извън строителните граници на населените места могат да се извършват строежи на учреждения, стопански и обществени организации за задоволяване на специфични нужди на народното стопанство съгласно строителните правила, норми и нормативи, като строежите се разрешават въз основа на застроително решение съобразно съответните териториалноустройствени планове и действащите разпоредби по проектирането и строителството.

Нормата на чл.169, ал.1 от Наредба № 5 за правила и норми по териториално и селищно устройство, обн. ДВ, бр.69 от 2 септември 1977г., отм. ДВ, бр.48 от 26 май 1995г., в редакцията преди изменението обнародвано в ДВ, бр.99 от 24 декември 1985г., предвижда, че извън строителните граници на селищата /в извънселищната територия/ могат да се извършват строежи на учреждения, стопански и обществени организации за задоволяване на специфични нужди на народното стопанство като: ..., почивни и туристически домове и станции, хотели, мотели и ресторанти, специализирани лечебно-профилактични и санаторно-курортни заведения, ..., хижи, заслони, строежи със специално предназначение и др. Според ал.2 на с.н. горепосочените строежи се изграждат при спазване разпоредбите на З., правилника за прилагането му и Правилата и нормативите за изграждане на населените места.

В териториалноустройствено отношение към 1980 г. част от Природен парк „В.“ е била обхваната от Общия градоустройствен план на [населено място] - съгласно чл.2 от Закона за одобрение и приложение на Общия градоустройствен план на [населено място], обн. ДВ, бр.89 от 7 ноември 1961г., отм. ДВ, бр.106 от 27 декември 2006г., Общият градоустройствен план на С. обхваща Народните паркове "В." и "Л." в границите на общия градоустройствен план. Според чл.11 с.з. мероприятията по общия градоустройствен план се осъществяват от С. градски народен съвет и от съответните окръжни народни съвети съгласно утвърдените планове за етапно изграждане на населените места. Устрояването на народните паркове „В.“ и „Л.“ в границите на общия градоустройствен план и околностите на язовир „С.“ и застрояването в тях на почивни домове, хижи, заслони и други строежи за обществени нужди се извършва от С. градски народен съвет или с негово съгласие - от други държавни учреждения, предприятия или обществени организации. Съгласно чл.12 за приложението на общия градоустройствен план, доколкото в този закон не са предвидени особени

правила, важат съответните разпоредби на Закона за планово изграждане на населените места /ЗПИНМ/, отменен към 1980 г. с приемането през 1973 г. на З..

По приложението на Закона за одобрение и приложение на Общия градоустройствен план на [населено място] е утвърден правилник, обн. ДВ, бр.82 от 22 октомври 1963г., отм. ДВ, бр.43 от 26 април 2002 г. Съгласно чл.31 от него Народните паркове В. и Л. в границите на общия градоустройствен план, както и околностите на язовир Искър и Плана планина в границите на С. градска община се устройват и в тях се застрояват почивни домове, хижи, заслони, ресторанти, спортни и обслужващи съоръжения и други строежи за обществени нужди от С. градски народен съвет или с негово съгласие от други държавни учреждения, предприятия и обществени организации по паркоустройствени планове, одобрени от градския народен съвет. Съгласно чл.33 от правилника държавни и обществени вилни сгради, почивни станции, младежки и пионерски лагери и заслони се застрояват със средства на учрежденията по годишните им бюджети, със средства на предприятията по годишните им финансови планове, със средства на фонда на предприятието, отчисления от свръхпланови печалби и със средства съгласно Постановление № 161 на Министерския съвет от 11 юли 1957 година (обнародвано в Известия бр. 60/1957 г.).

П. „В.“ е обявен за защитена територия с Постановление № IIIa 15422 от 27.10.1934 г. на министъра на народното стопанство. През 1952 г. е прието Постановление на Министерския съвет № 621, по силата на което паркът придобива статут на народен парк. По делото е приобщена Наредба за реда и начина на строителството в народния парк „В.“, приета от Изпълнителния комитет на Софийски градски народен съвет, с решение по Протокол № 16/31.05.1956г., статия 96 /л.225 и сл./. Макар и приета преди влизане в сила на посочените по-горе нормативни актове /З., ППЗТСУ и Наредба № 5/, тази наредба не съдържа правила, различни от посочените – съгл. чл.1 от нея строителството в парка – почивни домове, хижи и заслони, спортни и обслужващи съоръжения, сгради и съоръжения със специално предназначение - се провежда на базата на утвърдения генерален план; частни строежи не се допускат; общественото строителство на надземни и подземни строежи се извършва съгласно т.5 от ПМС № 330/01.06.1943г. Съгласно чл.4 всички видове строежи в парка се извършват на отредените за това терени, съобразно предварително разработени и утвърдени планове. За строителството се издава разрешение за отреждане на терен, придружено със скица, в което се посочват точното местонахождение на бъдещата постройка и прилежащия терен към него – чл.6.

От анализа на гореизложеното се налага изводът, че към 1980 г. не е съществувала абсолютна забрана за строителство на територията на природен парк „В.“, като то е следвало да бъде в съответствие с Общия градоустройствен план и да се реализира по правилата на З. /отм./ и ППЗТСУ /отм./, въз основа на предвиждане с паркоустройствения план. Както се посочи по-горе, в чл.108, ал.1 и ал.2 ППЗТСУ /отм./ - в редакцията, действала към м.януари 1980 г., се предвижда, че извън строителните граници на населените места могат да се извършват строежи на учреждения, стопански и обществени

организации за задоволяване на специфични нужди на народното стопанство съгласно строителните правила, норми и нормативи, като строежите се разрешават въз основа на застроително решение съобразно съответните териториалноустройствени планове и действащите разпоредби по проектирането и строителството.

Процесната бариера, като част от целия комплекс на резиденция „А.“ към момента на изграждането ѝ, ако се приеме, че е представлява строеж, следва да бъде определена като строеж за задоволяване на специфични нужди на народното стопанство - за почивни нужди и доколкото комплексът се е използвал и за резиденция на държания глава- като такъв със специално предназначение.

Макар по делото да не се установява строежът на комплекса, и в частност процесната бариера, са предмет на застроително решение, съгласно изискванията на чл.108, ал.1 и ал.2 ППЗТСУ /отм./, т.е. за нея липсва предвиждане в подробен устройствен план, доколкото според Общия градоустройствен план на С. от 1961 г., Правилника за приложение на Закона за одобрение и приложение на общия градоустройствен план на С. и Наредба за реда и начина на строителството в народния парк „В.“, към момента на изграждането му е било допустимо строителство от вида на процесното, следва да се приеме, че бариерата, регулираща достъпа до комплекс „А.“ към 1980 г. е отговаряла на действащите тогава строителни правила и норми.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК правото на разноски е възникнало за жалбоподателите То е своевременно упражнено-преди приключване на устните състезания по делото от двама от тях- Турист тръст“ Е., [фирма]. Доказаните разноски от Турист тръст“ Е. са общо в размер на 1780 лева, а от , [фирма]-общо в размер на 4626 лева. От тях, заплатеното от първия жалбоподател възнаграждение за защита осъществена от един адвокат е в размер на 1200 лева, с ДДС. Заплатеното от втория жалбоподател възнаграждение за защита осъществена от един адвокат е в размер на 4032 лева, с ДДС, от които 1176 лева с ДДС за частната жалба срещу прекратителното първоинстанционно определение и 2856 лева с ДДС във връзка с първоинстанционното съдебно производство по оспорване на процесната заповед.

Съгласно § 2а от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за нерегистрираните по Закона за данъка върху добавената стойност адвокати размерът на възнагражденията по тази наредба е без включен в тях данък върху добавената стойност, а за регистрираните дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. Пред АССГ са представени доказателства съгласно изискванията на Закона за счетоводството и ЗДДС-фактури, че пълномощниците адвокати са регистрирани по ДДС, и същото следва да се начисли от съда такова към адвокатските възнаграждения. Основателно е обаче възражението на ответника за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя [фирма] адвокатско възнаграждение. То е общо в размер на 3360 лева без ДДС, от

които за първоинстанционното производство- 2380 лева, без ДДС и 980 лева, без ДДС за подаването на частната жалба. При това положение и като съобразява минималния размер от 900 лева по чл.8, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г., предмета на делото, процесуалното усложнение, свързано с подаването на частна жалба, очевидно ниската себестойност на процесната бариера, чието премахване е било разпоредено със заповедта и проведените реално две съдебни заседания, съдът намира, че заплатеното от [фирма] възнаграждение е прекомерно и го намалява на осн.чл.78, ал.5 ГПК, вр. чл.144 АПК до 2000 лева, без ДДС, като го присъжда с ДДС-2400 лева.

Воден от горното и на основание чл.159, т.4, чл.172, ал.2, предл.второ и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София- град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Изпълнителната агенция по горите срещу Заповед №РА-30-105/08.01.2021 г., издадена от главния архитект на Столична община, и прекратява производството по делото в тази му част.

ОТМЕНЯ, по жалбите на [фирма], [фирма] и Югозападното държавно предприятие-ДП Териториално поделение-Държавно горско стопанство-С., Заповед №РА-30-105/08.01.2021 г., издадена от главния архитект на Столичната община.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНАТА ОБЩИНА да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 1780 /хиляда седемстотин и осемдесет/ лева, разноси по делото.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНАТА ОБЩИНА да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 2994 /две хиляди деветстотин деветдесет и четири/ лева, разноси по делото.

Решението може да бъде оспорено с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София- град, пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: